

นายวัชรินทร์ โคตรวิทย์ ที่ ๔
 นางณัฐากาญจน์ พูลสวัสดิ์ ที่ ๕
 นางขจร หงษาวงษ์ ที่ ๖
 นางนงลักษณ์ บรรพตเขี้ยว ที่ ๗
 นางวรรณร เมื่อกเจริญ ที่ ๘
 นางบุปผา หลายศิริ ที่ ๙
 นางวิธิตา ตริรัตน์ ที่ ๑๐
 นางเครือวัลย์ คณงานติ ที่ ๑๑
 นางปุณณยานันต์ ผิวชู ที่ ๑๒
 นางสุนทรี บุรณเจริญ ที่ ๑๓
 นายชูพงศ์ ทรงบรรพต ที่ ๑๔
 นายประจักษ์ สีพันธ์สง่า ที่ ๑๕
 นางสมรภัท วังเกล็ดแก้ว ที่ ๑๖
 นางสาวหนูเล็ก สีฉาย ที่ ๑๗
 นายสมพงษ์ คณงานติ ที่ ๑๘
 นางสาวบุญล้ำ ทิศอาจ ที่ ๑๙
 นายมารุต สุขประเสริฐ ที่ ๒๐
 นางสาววรรณ ทองมา ที่ ๒๑
 นางมลิวัลย์ สีทอง ที่ ๒๒
 นางสุภาภรณ์ โภคาสวัสดิ์ ที่ ๒๓
 นางรุ่งระวี รณธิ์ ที่ ๒๔
 นางสาวพิมพ์นิดา ศรีภาณุภัทร์ ที่ ๒๕
 นายวิรัฐ ก้านจันทร์ ที่ ๒๖
 นางจิรนนท์ บัวสำลี ที่ ๒๗
 นายศิริวิกรณ์ ศรีคราม ที่ ๒๘
 นายอดิศักดิ์ มรรควิจิตร ที่ ๒๙

นางบุษบา สุวรรณทิพย์ ที่ ๓๐
 นางแสง ท้วมแสง ที่ ๓๑
 นายสำราญ โภคาสวัสดิ์ ที่ ๓๒
 นางชุลีกร นาทหลวง ที่ ๓๓
 นางสาวเปรมฤดี คณงานดี ที่ ๓๔
 นายสุชิน สายสุวรรณี่ ที่ ๓๕
 นายประเสริฐ โพธิ์พันธ์ ที่ ๓๖
 นายอิทธิกร เทศตรุณ ที่ ๓๗
 นางสาวอริษฐาน สุวรรณศิริ ที่ ๓๘
 นายวิชชัย ประสงค์ผล ที่ ๓๙
 นางชลดา ประสงค์ผล ที่ ๔๐
 นางสาวไศภี คล้ายสมบุญ ที่ ๔๑
 นายรุ่งโรจน์ คล้ายสมบุญ ที่ ๔๒
 นางสาวสาริกา สังข์อาษา ที่ ๔๓
 นางสาวน้ำผึ้ง ดีดก ที่ ๔๔
 นางรมิดา เงินพา ที่ ๔๕
 นางรจนา ตัญยะไพบูลย์ ที่ ๔๖
 นายชาญชัย ทองทวีพรรณ ที่ ๔๗
 นางสาวทองคำ จันทรงาม ที่ ๔๘
 นางสาวธนิดาพร เพชรพลอย ที่ ๔๙
 นายวรภพ ทองทวีพรรณ ที่ ๕๐
 นางสาววรินทร์ดา เสาสูง ที่ ๕๑
 นายสมชาย นิลกรณ์ ที่ ๕๒
 นายสำราญ วันเพ็ง ที่ ๕๓
 นางสาวเอมมิกา ทองทวีพรรณ ที่ ๕๔
 นายวชิระ ทองดี ที่ ๕๕

นายสมเกียรติ ปิยะพิทักษ์วงศ์ ที่ ๕๖
 นางสาวสมควร แซ่อือ ที่ ๕๗
 นางศรีปภัทร์ ศรีสกุลโชติวัต ที่ ๕๘
 นางอังศุมา พิศดวง ที่ ๕๙
 นายประสงค์ ผิรังคะเปาระ ที่ ๖๐
 นายอานนท์ ทรงเคารพ ที่ ๖๑
 นางสาวสุวรรณา หยวกขาว ที่ ๖๒
 นายปริญญา บางนาชาติ ที่ ๖๓
 นางสาวสุพรรณษา หยวกขาว ที่ ๖๔
 นายสุวิทย์ สินธุยศ ที่ ๖๕
 นางสาวสุพรรณษา วัฒนกระ ที่ ๖๖
 นางสาวกัญญา สินธุยศ ที่ ๖๗
 นายสมชาติ สินธุยศ ที่ ๖๘
 นางสาวอำพร พิมสอน ที่ ๖๙
 นางสาวนินสา จีटनाเกลื้อ ที่ ๗๐
 นายบรรจบ เจริญศิลป์ ที่ ๗๑
 นายฉัตรณรงค์ เพชรสาย ที่ ๗๒
 นางสุภาพ เพชรสาย ที่ ๗๓
 นายวิฑูร เพชรสาย ที่ ๗๔
 นางสาวจุฑารัตน์ รงค์ทอง ที่ ๗๕
 นางนงค์นุช เจริญศิลป์ ที่ ๗๖
 นายประสพ เจริญศิลป์ ที่ ๗๗
 นางดาวรุ่ง เจริญศิลป์ ที่ ๗๘
 นางอรุณ สุวรรณ ที่ ๗๙
 นายจำนงค์ ทรงเคารพ ที่ ๘๐
 นางเปลี่ยนศรี เสาสุง ที่ ๘๑

นางรุ่งทิพย์ สมศรี ที่ ๘๒
 นายธนาศักดิ์ ศรีสิงห์ ที่ ๘๓
 นายศักดิ์ดา สมศรี ที่ ๘๔
 นางปิยมาภรณ์ แสนนนท์ ที่ ๘๕
 นายธนาสิทธิ์ เข้มทอง ที่ ๘๖
 นายสมชาย สอนสวัสดิ์ ที่ ๘๗
 นางณรงค์ เล็กน้อย ที่ ๘๘
 นางสาวจำเริญ นุ่มแนม ที่ ๘๙
 นายจรรยา เล็กน้อย ที่ ๙๐
 นางสาวศิริวรรณ เล็กน้อย ที่ ๙๑
 นายบุญชูบ หอมหวล ที่ ๙๒
 นางสาวเจลิยว เม่นสุวรรณ ที่ ๙๓
 นายอนุชาติ ไชยคุต ที่ ๙๔
 นางคมคาย ไชยคุต ที่ ๙๕
 นางศิริพร ภิรมย์สุข ที่ ๙๖
 นายกฤษณะ บุษยรัตน์ ที่ ๙๗
 นางลำคุณ ภิรมย์สุข ที่ ๙๘
 นางอรวรรณ บุษยรัตน์ ที่ ๙๙
 นายอนันต์ ทรงเคารพ ที่ ๑๐๐
 นายวิลาศ วงศ์ด้วง ที่ ๑๐๑
 นางสาวมุกดา ผานคำ ที่ ๑๐๒
 นางทองสัน ผานคำ ที่ ๑๐๓
 นายสงศักดิ์ พรหมสาร ที่ ๑๐๔
 นางสาวไพรินทร์ มหาดไทย ที่ ๑๐๕
 นางศรีสุคนธ์ อินทวิเศษ ที่ ๑๐๖
 นายโรจนินทร์ ธนาพลพิพัชร ที่ ๑๐๗

นางอัคราภรณ์ ธนาพลพิพัทธ์ ที่ ๑๐๘
นางบัวทอง แซ่มสอาด ที่ ๑๐๙
นางสาวธัญทิพย์ พัฒนพิธาพงศ์ ที่ ๑๑๐
นายปิติพัฒน์ พัฒนพิธาพงศ์ ที่ ๑๑๑
นายไพฑูรย์ หมายสอนกลาง ที่ ๑๑๒
นางสายสุนีย์ นาคนก ที่ ๑๑๓
นายชัยพร แสนนนท์ ที่ ๑๑๔
นายสุวิทย์ เพ็ชรเกษม ที่ ๑๑๕
นางมาลี เพ็ชรเกษม ที่ ๑๑๖
นายทัศนัย จิตนาเกลือ ที่ ๑๑๗
นายเอี้ยง จิตนาเกลือ ที่ ๑๑๘
นางสาวยศวรณ จิตนาเกลือ ที่ ๑๑๙
นายมงคล เทียนสันต์ ที่ ๑๒๐
นางสาวผ่องพิมล มิ่งขวัญ ที่ ๑๒๑
นางอาภา จิรัชจิติพงศ์ ที่ ๑๒๒
นายอาจนรงค์ เตาวโรดม ที่ ๑๒๓
นางวรัทยา โรสาเนน ที่ ๑๒๔
นายพิทักษ์ พงษ์อารีย์ ที่ ๑๒๕
นายเกียรติว โสธรรมมงคล ที่ ๑๒๖
นายนนท์ธวัฒน์ บุญธนาสิริวรกุล ที่ ๑๒๗
นายบุญสิน ปาระจุม ที่ ๑๒๘
นางวรรณภา ปาระจุม ที่ ๑๒๙
นางสมาพร กาวิล ที่ ๑๓๐
นางสาวเบญญทิพย์ จิรัชจิติพงศ์ ที่ ๑๓๑
นายสุพรรณ จำปาบุรี ที่ ๑๓๒
นางสาวฉวีวรรณ เทียนยิ้ม ที่ ๑๓๓

นายสมคิด กลิ่นประทุม ที่ ๑๓๔
 นางสาวนงเยาว์ วงศ์จารุสถิตย์ ที่ ๑๓๕
 นางสาวปยุตยนุช ทองแท่ง ที่ ๑๓๖
 นางสาวสุทธีวรรณ จัดเกิดสมุทร ที่ ๑๓๗
 นางสาวจงดี สอนคำคล้อง ที่ ๑๓๘
 นางศิริมา ทองแท่ง ที่ ๑๓๙
 นางสาวสุพัฒน์ตรา ลาภธนวิรุฬห์ ที่ ๑๔๐
 นายสุนทร พันมหา ที่ ๑๔๑
 นางสาวฉลวย นุ่มแนบ ที่ ๑๔๒
 นางสาววาสิณี กว้างนอก ที่ ๑๔๓
 นางพงษ์ศักดิ์ โตสงวน ที่ ๑๔๔
 นายทองหล่อ ปานรัตน์ ที่ ๑๔๕
 นางสาวสำเนียง จุ้ยเจริญ ที่ ๑๔๖
 นายสัญญา อัมชะพฤกษ์ ที่ ๑๔๗
 นางรุ่งทิวา ปานรัตน์ ที่ ๑๔๘
 นางศรีวรรณ กัลยานันท์ ที่ ๑๔๙
 นางสาวสุพิน พึ่งบุญลือ ที่ ๑๕๐
 นางลูกกบ เรียงหน้า ที่ ๑๕๑
 นายสุเทพ กลัดกลีบ ที่ ๑๕๒
 นางบุญสม ไกรสร ที่ ๑๕๓
 นายสุรพล ภูประเสริฐ ที่ ๑๕๔
 นายสุรชัย กลัดกลีบ ที่ ๑๕๕
 นางสาวมาลี แซ่ฮวม ที่ ๑๕๖
 นางสุพัตรา กลัดกลีบ ที่ ๑๕๗
 นางอุษา ฤกษ์ดี ที่ ๑๕๘
 นางจำนงค์ พวงทอง ที่ ๑๕๙
 นายไมตรี บัวดก ที่ ๑๖๐

ระหว่าง

นางฉวี จันแดง ที่ ๑๖๑
ดาบตำรวจจตุรนต์ ทองแท่ง ที่ ๑๖๒

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลแพรกษา ที่ ๑
สาธารณสุขจังหวัดสมุทรปราการ ที่ ๒
อุตสาหกรรมจังหวัดสมุทรปราการ ที่ ๓
ผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรปราการ ที่ ๔
กรมควบคุมมลพิษ ที่ ๕
กรมโรงงานอุตสาหกรรม ที่ ๖
คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ที่ ๗

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

คดีทั้งสองสำนวนนี้ อธิบดีศาลปกครองกลางมีคำสั่งให้รวมการพิจารณา เข้าด้วยกัน โดยให้สำนวนคดีหมายเลขดำที่ ส.๑๑/๒๕๕๗ เป็นคดีหลัก และให้นำสำนวนที่จะ มีต่อไปในสำนวนคดีหมายเลขดำที่ ส.๑๖/๒๕๕๗ รวมไว้ในสำนวนคดีหมายเลขดำ ที่ ส.๑๑/๒๕๕๗ และกำหนดให้สมาคมต่อต้านสภาวะโลกร้อน เป็นผู้ฟ้องคดีที่ ๑ นายสุชาติ นาคนก กับพวกรวม ๑๖๒ คน เป็นผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงที่ ๑๖๓ ตามลำดับ นายกเทศมนตรีตำบลแพรกษา เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เทศบาลตำบลแพรกษา เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ว่าราชการจังหวัด สมุทรปราการ เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ นายกองค์การบริหารส่วนตำบลแพรกษา เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ องค์การบริหารส่วนตำบลแพรกษา เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ สาธารณสุขจังหวัดสมุทรปราการ เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ อุตสาหกรรม จังหวัดสมุทรปราการ เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ กรมควบคุมมลพิษ เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙

กรมโรงงานอุตสาหกรรม เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๐ และคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑

ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ส. ๑๑/๒๕๕๗ ฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ปลอมให้ผู้ประกอบการเอกชนนำขยะต่างๆ ทั้งขยะธรรมดาและขยะพิษหรือกากของเสียอุตสาหกรรมมาทิ้งหมักหมมในที่ดินซึ่งตั้งอยู่ภายในซอย ๘ นิคมอุตสาหกรรมบางปู หมู่ที่ ๔ ตำบลแพรกษา อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ โดยมีได้ดำเนินการตรวจสอบควบคุมที่เข้มงวดเพียงพอหรือบังคับให้เป็นไปตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ไม่บังคับให้ดำเนินการตามหลักวิชาการหรือการกลบฝังอย่างถูกสุขลักษณะ ปลอมให้ทิ้งกระจัดกระจายเต็มพื้นที่จนกลายเป็นแหล่งเชื้อเพลิงที่ง่ายต่อการติดไฟและเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษ ซึ่งต่อมาได้เกิดเหตุเพลิงไหม้กองขยะดังกล่าว เมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๗ ทำให้มลพิษแพร่กระจายสร้างความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนในพื้นที่จังหวัดสมุทรปราการ และอีกหลายเขตของกรุงเทพมหานคร จึงเป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่จะต้องดำเนินการให้เป็นไปตามแผนปฏิบัติการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยโดยทันที เพื่อป้องกันสุขภาพและสวัสดิภาพของประชาชนในกลุ่มเสี่ยงต่างๆ ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. ๒๕๕๐ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้ดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายดังกล่าวอย่างเข้มงวด ทำให้ประชาชนมีความเสี่ยงที่จะเจ็บป่วย ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้ออกใบอนุญาตทำปุ๋ยตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ผู้ประกอบการเมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ออกใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ ให้ประกอบกิจการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยในสถานที่ดังกล่าว โดยกำหนดให้การดำเนินการต้องเป็นไปตามเงื่อนไขท้ายใบอนุญาต แต่กลับมิได้ตรวจสอบว่า การดำเนินการเป็นไปตามคำขอและเงื่อนไขท้ายใบอนุญาตหรือไม่ ปลอมให้มีการดำเนินกิจการไม่เป็นไปตามคำขอและเงื่อนไขท้ายใบอนุญาต โดยผู้ประกอบการได้นำขยะไปเททิ้งโดยไม่มีการฝังกลบหรือกำจัดให้ถูกต้องตามหลักวิชาการ จึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จงใจละเลยการปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพิกถอนใบอนุญาตการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้ประกอบการหรือเจ้าของพื้นที่ที่เกิดเหตุเพลิงไหม้ดังกล่าว และหรือสั่งปิดกิจการดังกล่าว โดยมีให้ผู้ใดเข้าไปดำเนินการใดๆ ในพื้นที่ดังกล่าวอย่างเคร่งครัด

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ และพระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ในการควบคุมจัดการกองขยะ น้ำเสีย มลพิษต่างๆ ที่ปนเปื้อนในดิน ในน้ำ ในแหล่งน้ำข้างเคียง และในสิ่งแวดล้อม อันเนื่องมาจากการประกอบกิจการ การแพร่กระจาย การปนเปื้อนจากการดับเพลิงไหม้ดังกล่าว มิให้แพร่กระจายออกสู่สภาพแวดล้อมอีกต่อไป และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ร่วมกันฟื้นฟูสภาพแวดล้อมและบำบัดมลพิษที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้เป็นไปตามมาตรฐาน โดยค่าใช้จ่ายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ หรือเจ้าของที่ดินหรือผู้ประกอบการ ภายใน ๙๐ วัน นับแต่คดีถึงที่สุด

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เพิกถอนใบอนุญาต รง.๔ และหรือใบอนุญาตอื่นใดของผู้ประกอบการในพื้นที่พิพาทดังกล่าว และมีให้มีการอนุมัติ อนุญาตใดๆ ในพื้นที่ดังกล่าวอีกต่อไป

๔. มีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดก่อนมีคำพิพากษา เพื่อกำหนดมาตรการหรือวิธีการใดๆ เพื่อคุ้มครองชั่วคราวก่อนมีคำพิพากษาหรือสั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ใช้อำนาจตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เพื่อจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นการเร่งด่วน

ต่อมาผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องโดยขอแก้ไขชื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จาก นายกเทศมนตรีตำบลแพรกษาและเทศบาลตำบลแพรกษา เป็นนายกองค์การบริหารส่วนตำบลแพรกษาและองค์การบริหารส่วนตำบลแพรกษา ตามลำดับ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีตรวจสอบแล้วพบว่า บริเวณบ่อขยะพิพาทที่เกิดเหตุไฟไหม้ในคดีนี้อยู่ในความรับผิดชอบของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลแพรกษา และองค์การบริหารส่วนตำบลแพรกษาศาลอนุญาต

ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ส. ๑๖/๒๕๕๗ ฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งหมดเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์หรือมีสิทธิครอบครองที่ดินและมีพื้นที่ประกอบอาชีพในชุมชนแพรกษา ชุมชน

หมู่บ้านจัดสรร บ้านสวัสดิ์ บ้านธัญยพร บ้านสหกรณ์แสนสุข บ้านศุภาลัย ฯลฯ จังหวัดสมุทรปราการ ได้รับความเดือดร้อนรำคาญและอันตรายต่อสุขภาพ อันเนื่องมาจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ปลอมยให้เจ้าของที่ดิน ผู้เช่า ผู้อาศัย ในที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๕๔๒๕๓ และ ๒๕๗๔๖๕ ถึง ๒๕๗๔๗๒ อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ เนื้อที่กว่า ๑๕๐ ไร่ ลักลอบขุดดินในที่ดินดังกล่าวลึกจากระดับพื้นดินเกินกว่าสามเมตร มีพื้นที่ทั้งหมดเกินกว่าหนึ่งหมื่นตารางเมตรโดยฝ่าฝืนกฎหมายว่าด้วยการขุดดินและถมดิน เมื่อที่ดินมีสภาพเป็นบ่อน้ำขนาดใหญ่แล้ว เจ้าของที่ดินดังกล่าวได้ยินยอมให้ผู้รับจ้างขนขยะนำขยะซึ่งรวมทั้งขยะพิษและวัตถุอันตรายจากแหล่งต่าง ๆ ทั้งที่เป็นวัสดุที่ย่อยสลายโดยธรรมชาติหรือต้องผ่านกรรมวิธีอุตสาหกรรม มาถมทิ้งในบ่อน้ำดังกล่าวโดยไม่ได้นำดำเนินการตามหลักวิชาการเกี่ยวกับการทำลายขยะ อันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติการขุดดินและถมดิน พ.ศ. ๒๕๔๓ นอกจากนี้ กิจการดังกล่าวยังถือว่าเป็นกิจการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย ซึ่งผู้ประกอบการจะต้องได้รับอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ตามมาตรา ๑๘ และมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และเป็นการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ อันเป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมและขออนุญาตตามมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ประกอบกับกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการในการควบคุมสถานประกอบการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๕ และประกาศกระทรวงสาธารณสุขที่ ๕/๒๕๓๘ เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ลงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๓๘ และฉบับที่ ๔ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๖ ซึ่งกิจการบ่อขยะพิพาทได้ก่อให้เกิดเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ (๑) (๓) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ อีกทั้งยังมีการกระทำที่ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๔ มาตรา ๒๓ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๓ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีหน้าที่ตามกฎหมายที่จะต้องป้องกันและระงับเหตุรำคาญดังกล่าว นอกจากนี้การนำขยะอุตสาหกรรมออกนอกโรงงานต้องปฏิบัติตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว พ.ศ. ๒๕๔๘ ที่กำหนดห้ามมิให้นำสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุไม่ใช้แล้วออกนอกโรงงาน เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ หรือผู้ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มอบหมาย และบ่อขยะดังกล่าวยังถือเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยน้ำเสียลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะหรือออกสู่สิ่งแวดล้อม ตามประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม

ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๓๙) เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งจากแหล่งกำเนิดประเภทโรงงานอุตสาหกรรมและนิคมอุตสาหกรรม และประกาศการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ที่ ๗๘/๒๕๕๔ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ปล่อยให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองที่ดิน หรือบุคคลอื่น นำน้ำทิ้งจากการประกอบกิจการอุตสาหกรรมไปทิ้งในที่ดินบ่อขยะพิพาท ประกอบกับการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ ได้มีประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๙ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๓๘ ให้จังหวัดสมุทรปราการทั้งหมดเป็นเขตควบคุมมลพิษ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ได้ดำเนินการจัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อลดและขจัดมลพิษในเขตจังหวัดสมุทรปราการ ไม่มีการกำหนดมาตรฐานควบคุมมลพิษเป็นกรณีพิเศษ ไม่มีการจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียหรือของเสีย ไม่มีการจัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อลดและขจัดมลพิษจนทำให้ไม่มีมาตรการเพื่อควบคุมและขจัดมลพิษจนเกิดบ่อขยะพิษและเกิดเพลิงไหม้บ่อขยะดังกล่าว ทำให้เกิดความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพอนามัย ของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๖๓ และประชาชนในชุมชนแพรกษาและชุมชนใกล้เคียง ซึ่งชุมชนชาวแพรกษาได้ร้องเรียนขอความเป็นธรรมมาหลายปี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เพียงเรียกผู้ประกอบการมาเปรียบเทียบปรับ โดยไม่ได้ดำเนินการตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติแต่อย่างใด ต่อมาเมื่อประมาณวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๗ ได้เกิดเพลิงไหม้บ่อขยะดังกล่าว ก่อให้เกิดมลพิษทางอากาศ ขยายเป็นบริเวณกว้าง ทั้งในเขตตำบลแพรกษา อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ และบางส่วนของกรุงเทพมหานคร ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างมากต่อทรัพย์สินและทรัพยากรธรรมชาติ จากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้เข้าตรวจสอบภาวะมลพิษแล้วพบว่า มีสารอันตรายที่มีผลกระทบต่อสุขภาพของผู้ฟ้องคดีและประชาชนในชุมชนมากกว่า ๔ ชนิด เช่น สารประกอบซัลเฟอร์ไดออกไซด์ ในรัศมี ๑ - ๑.๕ กิโลเมตร เกินค่ามาตรฐาน ๑๐ - ๒๐ เท่า คาร์บอนมอนนอกไซด์ ๑๐ - ๑๕ ppm สารฟอร์มาดีไฮด์ คาร์บอนไดออกไซด์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีการตรวจสอบพบสารประกอบฟีนอลซึ่งเป็นวัตถุอันตราย ตามพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๕ ด้วย

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ ยินยอมให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษกระทำการโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อจนเป็นเหตุให้เกิดมลพิษทางอากาศ มลพิษทางน้ำ แพร่กระจายเข้าสู่บรรยากาศปกคลุมพื้นที่ตำบลแพรกษา อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ และพื้นที่บางส่วนของกรุงเทพมหานคร

แพร่กระจายลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะและบ่อน้ำดื่มของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๖๓ และชาวบ้าน ถือเป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๖๓ ตามรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๙๖ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๑ มาตรา ๔๒๒ และมาตรา ๑๓๓๗ ทำให้ทรัพย์สินและสุขภาพตลอดจนสิ่งแวดล้อมชุมชนของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๖๓ เสียหาย และการดับไฟที่เกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๗ ด้วยการฉีด พรมน้ำเป็นฝอยเหนือกองขยะ เป็นการดับไฟได้เพียงชั่วคราวเท่านั้น เมื่อมีความร้อนเกิดขึ้น ก๊าซมีเทนก็จะปะทุลุกไหม้ขึ้นได้อีกตลอดเวลา ทำให้เมื่อวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๗ ได้เกิดไฟลุกไหม้ กองขยะขึ้นที่จุดเดิมอีก หลังจากชาวบ้านชุมชนแพรเทศไม่สามารทนต่ออากาศที่มีมลภาวะ จึงได้แจ้งให้เจ้าของหรือบุคคลอื่นที่ครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินดำเนินการไม่ให้เกิดกลิ่น มลพิษทางอากาศแพร่กระจายไปรบกวนสร้างความเดือดร้อนรำคาญ แต่บุคคลดังกล่าว ไม่ดำเนินการใดๆ จึงมีการร้องเรียนไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ดำเนินการแก้ไข และได้นำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อลดและขจัดมลพิษด้านขยะชุมชน และขยะอุตสาหกรรมเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อรวมไว้ในแผนปฏิบัติการเพื่อลดและขจัด มลพิษในระดับจังหวัดสมุทรปราการ ทั้งนี้ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ แนะนำและช่วยเหลือการดำเนินการ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ตามกฎหมาย และให้ดำเนินการตามกฎหมายกับผู้ประกอบกิจการที่รับบริการ ขนขยะโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ในฐานะผู้กำกับดูแลให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้เข้มงวด มิให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นปล่อยปละละเลย ต่อหน้าที่ให้มีการปล่อยมลพิษออกจากบ่อขยะ และในเขตควบคุมมลพิษจังหวัดสมุทรปราการ ให้เป็นไปตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มีคำสั่งห้ามผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนำขยะ อุตสาหกรรมมาทิ้งในบ่อขยะตามฟ้องอีก โดยปฏิบัติตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว พ.ศ. ๒๕๔๘ และให้ดำเนินคดีกับผู้ประกอบการ

เลขที่ ๒๙๗๔๖๕ ถึง เลขที่ ๒๙๗๔๗๒ อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน ๙ แปลง เนื้อที่ประมาณ ๑๕๓ ไร่ ให้ขนย้ายขยะ สารพิษออกจากพื้นที่ พร้อมทั้งฟื้นฟูพื้นที่บ่อขยะและพื้นที่โดยรอบให้กลับคืนสภาพปกติตามหลักวิชาการและตามกฎระเบียบและอยู่ในความควบคุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙

ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๖๓ ได้ยื่นคำร้องฉบับลงวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๗ ขอให้ศาลมีคำสั่งกำหนดมาตรการเพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษา โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ ร่วมกันดำเนินการดับไฟในบริเวณกองขยะพิพาทด้วยการนำน้ำมาเติมในบ่อขยะจนเต็มเพื่อละลายหรือไล่ก๊าซมีเทนให้ออกไปจากกองขยะ เพื่อให้ไฟที่ไหม้กองขยะดับลงอย่างถาวร ศาลได้สวนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ฟ้องคดีแล้ว และศาลได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ที่ดินบริเวณบ่อขยะพิพาทเป็นที่ดินที่ได้ถูกขุดตักหน้าดินไปและน้ำได้ซึมเข้าไปซึ่งจนกลายเป็นบ่อน้ำ การนำขยะไปทิ้งจึงเท่ากับนำไปทิ้งในบ่อน้ำ บ่อขยะดังกล่าวจึงมีน้ำขังอยู่แล้ว เดิมระดับน้ำในบ่อขยะอยู่ต่ำกว่าผิวดินประมาณ ๑ เมตร แต่เมื่อมีการนำน้ำไปดับไฟทำให้น้ำในบ่อขยะสูงขึ้นเกือบถึงผิวดินแล้ว การนำน้ำไปเติมในบ่อขยะไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์ ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ยืนยันว่า บ่อขยะดังกล่าวมีก๊าซมีเทนไม่มาก ไม่มีความเข้มข้นเพียงพอที่จะเกิดปะทุขึ้นมาและติดไฟได้ ถึงแม้ว่ามีความเข้มข้นมาก ก็ไม่สามารถติดไฟได้เอง ต้องมีการจุดไฟจึงจะเกิดเพลิงไหม้ได้ การที่จะปะทุติดไฟได้เอง ต้องใช้ความร้อนสูงถึง ๕๕๕ องศาเซลเซียส และต้องมีออกซิเจนช่วยในการติดไฟ แต่ภายใต้กองขยะไม่มีออกซิเจน โอกาสที่จะปะทุเกิดไฟลุกไหม้ขึ้นมาได้เองจึงมีน้อยมาก นอกจากนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ยืนยันว่า ได้จัดให้มีเวรยามเฝ้าระวังและติดกล้องวงจรปิดในบริเวณที่พิพาท พร้อมทั้งเตรียมอุปกรณ์เครื่องมือในการดับไฟไว้พร้อมตลอดเวลา ๒๔ ชั่วโมง เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเพลิงไหม้ในบริเวณบ่อขยะดังกล่าวอีก ดังนั้น จึงไม่มีเหตุเพียงพอที่ศาลจะมีคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษาโดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ ร่วมกันดำเนินการดับไฟในบริเวณกองขยะพิพาทด้วยการนำน้ำมาเติมในบ่อขยะจนเต็มเพื่อละลายหรือไล่ก๊าซมีเทนให้ออกไปจากกองขยะเพื่อให้ไฟที่ไหม้กองขยะดับลงอย่างถาวรตามคำขอของผู้ฟ้องคดีทั้งหนึ่งร้อยหกสิบสอง ศาลจึงมีคำสั่งยกคำขอของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๖๓

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือฉบับลงวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ซึ่งแจ้งเพิ่มเติม ประกอบคำขอให้ศาลมีคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองอย่างใดๆ เพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษา โดยกล่าวอ้างว่าได้เกิดเพลิงไหม้ซ้ำขึ้นอีกครั้งบริเวณบ่อขยะแพรกษา ซึ่งเป็นกรณีพิพาทในคดีนี้ ซึ่งถือว่าเป็นการละเลยต่อหน้าที่ของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ทั้งที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายและสามารถที่จะควบคุม ระวังหรือบรรเทาผลร้ายจากอันตรายและความเสียหายที่เกิดจากเหตุเพลิงไหม้บริเวณดังกล่าวได้ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สามารถใช้อำนาจตามมาตรา ๙ ประกอบมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. ๒๕๕๐ โดยการสั่งปิดสถานที่ดังกล่าว หรือสั่งให้ล้อมรั้ว หรือสั่งห้ามมิให้บุคคลใดเข้าไปในพื้นที่ดังกล่าวได้ การปล่อยปละละเลยของผู้ถูกฟ้องคดีในกรณีดังกล่าว จึงเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีและชาวบ้านได้รับความเดือดร้อนและเสียหาย จึงขอให้ศาลพิจารณาได้ส่วนเพื่อมีคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองอย่างใดๆ เพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษา

ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๖๓ ได้ยื่นคำร้องลงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ซึ่งแจ้งเพิ่มเติมเพื่อให้ศาลกำหนดมาตรการหรือวิธีการใดๆ เพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษาว่า เมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ได้เกิดเพลิงไหม้บ่อขยะพิพาทอีกเป็นครั้งที่สาม โดยมีข้อสันนิษฐานว่า อาจเกิดจากความร้อนที่ปะทุขึ้นมา หรือเกิดจากการลักลอบเข้าไปในพื้นที่แล้วจุดไฟเผาขยะที่เป็นสายไฟเพื่อนำทองแดงออกไป หากเพลิงไหม้เกิดจากความร้อนที่ปะทุขึ้นมาก็แสดงว่าวิธีการดับไฟครั้งก่อนไม่ถูกต้อง หรือหากเพลิงไหม้เกิดจากการลักลอบเข้าไปเผาขยะก็แสดงว่าไม่มีการป้องกันการลักลอบเข้าไปในสถานที่พิพาทอย่างเคร่งครัด จึงควรศึกษาหาสาเหตุที่จะทำให้เกิดเพลิงไหม้บ่อขยะพิพาทให้ชัดเจน ทั้งนี้เพื่อไม่ให้เกิดปัญหามลพิษทางอากาศอีกต่อไป ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๖๓ จึงขอให้ศาลมีคำสั่งให้มีการเดินเผชิญสืบในสถานที่เกิดเหตุเพื่อประกอบการพิจารณามีคำสั่ง และมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เร่งรัดในการศึกษาหาสาเหตุของปัญหาและเสนอวิธีการแก้ไขให้เป็นรูปธรรมต่อศาลทุก ๑๕ วัน จนกว่าจะดำเนินการแก้ไขให้เสร็จเด็ดขาด และให้เจ้าของที่ดิน ผู้ประกอบการบนที่ดินดำเนินการสร้างรั้วกันบ่อขยะพิพาทให้เป็นสัดส่วน ห้ามเข้าพื้นที่พิพาทโดยเด็ดขาดจนกว่าจะมีการป้องกันเพลิงไหม้ได้อย่างถาวร

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ชี้แจงต่อศาลว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ดำเนินการจัดทำมาตรการป้องกันกาเกิดเพลิงไหม้บ่อขยะพิพาทเสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ วิเคราะห์ว่า โดยปกติบ่อฝังกลบขยะย่อมมีการย่อยสลายโดยแบคทีเรียก่อให้เกิดก๊าซมีเทนซึ่งเป็นเชื้อเพลิงของการติดไฟ และในบรรยากาศย่อมมีออกซิเจนที่ช่วยในการติดไฟอยู่ แต่จะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญอีกประการคือ ความร้อนหรือประกายไฟ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงวางแนวทางป้องกันกาเกิดเพลิงไหม้ไว้ คือ ๑. เข้มงวดการก่อไฟโดยไม่ระมัดระวังในพื้นที่โดยการจัดเวรยามเฝ้าระวังตลอด ๒๔ ชั่วโมง มีชุดตรวจสอบจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ เป็นระยะ และสร้างแนวรั้วรอบพื้นที่ให้มีมิติชิด โดยสร้างกำแพงก่ออิฐฉาบปูนสูงไม่น้อยกว่า ๒.๕ เมตร เพื่อป้องกันกาก่อไฟโดยไม่ระมัดระวังจากคนภายนอกพื้นที่ หรือคนที่สัญจรผ่านไป-มา ๒. เตรียมเครื่องมือให้พร้อมเมื่อเกิดเหตุให้สามารถระงับเหตุได้ทันที ๓. จัดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่ระงับเหตุเพลิงไหม้ได้ผ่านการฝึกอบรม

ศาลได้ตรวจพิจารณาคำฟ้อง คำขอให้ศาลกำหนดวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพาทษาของผู้ฟ้องคดีทั้งหนึ่งร้อยหกสิบสาม และเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ในสำนวนคดี รวมทั้งได้ตรวจพิจารณาบทกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องแล้ว คดีมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาว่า กรณีมีเหตุสมควรที่ศาลจะมีคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองอย่างใด ๆ เพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพาทษาตามคำขอของผู้ฟ้องคดีทั้งหนึ่งร้อยหกสิบสาม หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามมาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ในกรณีที่ศาลปกครองเห็นสมควรกำหนดมาตรการหรือวิธีการใด ๆ เพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่คู่กรณีที่เกี่ยวข้องเป็นการชั่วคราวก่อนการพิพาทษาคดี ไม่ว่าจะมืคำร้องขอจากบุคคลดังกล่าวหรือไม่ ให้ศาลปกครองมีอำนาจกำหนดมาตรการหรือวิธีการชั่วคราวและออกคำสั่งไปยังหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องให้ปฏิบัติได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด และวรรคสองบัญญัติว่า การกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการตามวรรคหนึ่ง ให้คำนึงถึงความรับผิดชอบของหน่วยงานทางปกครอง

หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ และปัญหาอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นแก่การบริหารงานของรัฐประกอบด้วย และข้อ ๗๕ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ กำหนดว่า นอกจากกรณีที่กล่าวในข้อ ๖๔ ในเวลาใดๆ ก่อนศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดี ผู้ฟ้องคดีอาจยื่นคำขอให้ศาลมีคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองอย่างใดๆ เพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษา หรือคุ้มครองอาจยื่นคำขอให้ศาลมีคำสั่งกำหนดวิธีการเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของผู้ขอในระหว่างการพิจารณาหรือเพื่อบังคับตามคำพิพากษาได้ ประกอบกับข้อ ๗๗ แห่งระเบียบเดียวกัน กำหนดให้นำความในลักษณะ ๑ ของภาค ๔ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับกับหลักเกณฑ์ในการพิจารณาคำขอ เงื่อนไขในการออกคำสั่งของศาล และผลของคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองอย่างใดๆ เพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษา หรือวิธีการเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของผู้ขอในระหว่างการพิจารณาหรือเพื่อบังคับตามคำพิพากษาโดยอนุโลมเท่าที่สภาพของเรื่องจะเปิดช่องให้กระทำได้ และโดยไม่ขัดต่อระเบียบนี้และหลักกฎหมายทั่วไปว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง ซึ่งตามมาตรา ๒๕๔ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง บัญญัติให้ศาลมีอำนาจสั่งห้ามชั่วคราวมิให้ผู้ถูกฟ้องคดีกระทำซ้ำหรือกระทำต่อไป ซึ่งการละเมิดหรือการผิดสัญญาหรือการกระทำที่ถูกฟ้องร้อง หรือมีคำสั่งอื่นใดในอันที่จะบรรเทาความเดือดร้อนเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีอาจได้รับต่อไปเนื่องจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดี ฯลฯ และมาตรา ๒๕๕ (๒) แห่งประมวลกฎหมายดังกล่าว บัญญัติว่า การพิจารณาอนุญาตตามคำขอที่ยื่นไว้ตามมาตรา ๒๕๔ วรรคหนึ่ง (๒) ต้องให้เป็นที่น่าพอใจของศาลว่า คำฟ้องมีมูลและมีเหตุเพียงพอที่จะนำวิธีการคุ้มครองตามที่ขอนั้นมาใช้ได้เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีตั้งใจจะกระทำซ้ำหรือกระทำต่อไปซึ่งการละเมิด การผิดสัญญา หรือการกระทำที่ถูกฟ้องร้อง หรือผู้ฟ้องคดีจะได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายต่อไปเนื่องจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดี ฯลฯ

สำหรับกรณีของคดีนี้ ศาลได้ไต่สวนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ให้ถ้อยคำต่อศาลยอมรับว่ามีผู้นำขยะไปทิ้งในที่ดินพิพาทโดยไม่ได้รับอนุญาตโดยถูกต้องตามกฎหมายและไม่ได้ดำเนินการให้ถูกสุขลักษณะ ก่อให้เกิดกลิ่นเหม็นอันเป็นเหตุรำคาญ และก่อให้เกิดมลพิษซึ่งต่อมาได้เกิดเพลิงไหม้บ่อขยะดังกล่าวสองครั้ง ครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๗ ครั้งที่สอง

เมื่อวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๗ จึงแสดงว่าคำฟ้องในคดีนี้มีมูล และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ให้ถ้อยคำด้วยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงจัดให้มีเวรยามเฝ้าระวางตลอด ๒๔ ชั่วโมง และติดตั้งกล้องวงจรปิดในบริเวณพื้นที่พิพาท พร้อมทั้งเตรียมอุปกรณ์เครื่องมือในการดับไฟไว้ให้พร้อมตลอดเวลา แต่หลังจากนั้นได้เกิดเพลิงไหม้ในบริเวณดังกล่าวขึ้นอีกเมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ จึงมีประเด็นต้องพิจารณาต่อไปว่า มีเหตุเพียงพอที่ศาลจะมีคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการใดๆ เพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งหนึ่งร้อยหกสิบสามเป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาคดีหรือไม่ พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ให้ถ้อยคำต่อศาลในการไต่สวนเมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๗ และต่อมาได้มีหนังสือลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ซึ่งแจ้งต่อศาลว่า ได้ดำเนินการจัดทำแนวทางป้องกันการเกิดไฟไหม้โดยได้กำหนดมาตรการในการระมัดระวังป้องกันมิให้เกิดไฟไหม้ภายในพื้นที่โดยจัดเวรยามเฝ้าระวางตลอด ๒๔ ชั่วโมง มีชุดตรวจสอบจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ เป็นระยะ และจะมีการสร้างแนวรั้วรอบพื้นที่ให้มิดชิด เพื่อป้องกันการก่อไฟโดยไม่ระมัดระวังจากคนภายนอกพื้นที่หรือคนที่สัญจรผ่านไป-มา แต่ข้อเท็จจริงกลับปรากฏว่าภายหลังจากนั้นได้เกิดเพลิงไหม้ซ้ำอีกครั้งในพื้นที่ดังกล่าว เมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ โดยสันนิษฐานว่าเกิดจากการลักลอบเข้าไปในพื้นที่และจุดไฟเผา จึงแสดงให้เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มิได้ดำเนินการตามมาตรการป้องกันการเกิดเพลิงไหม้ในพื้นที่พิพาทตามที่ให้ถ้อยคำและมีหนังสือชี้แจงต่อศาล เป็นเหตุให้เกิดเพลิงไหม้พื้นที่บ่อขยะที่พิพาทขึ้นอีกซึ่งเหตุเพลิงไหม้บ่อขยะที่พิพาทย่อมส่งผลกระทบต่อสาธารณสุข ก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตร่างกายของประชาชน หรือความเสียหายแก่ทรัพย์สินของประชาชน หรือของรัฐ อันถือเป็นสาธารณภัยตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ในฐานะผู้อำนวยการท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวมีอำนาจหน้าที่ที่จะต้องป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยในเขตท้องถิ่นของตน ทั้งนี้ ตามมาตรา ๒๐ ประกอบมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่เพื่อป้องกันมิให้เกิดเพลิงไหม้บ่อขยะที่พิพาทขึ้นอีก จึงมีเหตุเพียงพอที่ศาลจะมีคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการใดๆ เพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งหนึ่งร้อยหกสิบสามเป็นการชั่วคราวก่อนพิพากษาคดี

เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า บ่อขยะที่พิพาทได้เกิดเพลิงไหม้ซ้ำกันในจุดเดิมถึงสามครั้ง แม้ไม่อาจจะระบุสาเหตุที่แท้จริงได้อย่างชัดเจน แต่หากใช้ความระมัดระวังมิให้

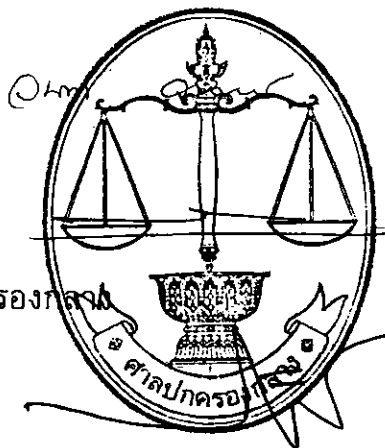
มีการลักลอบเผาขยะในบริเวณดังกล่าว และหมั่นตรวจตราพื้นที่และสภาพแวดล้อมอยู่ตลอดเวลา ย่อมเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดเพลิงไหม้อันเป็นการบรรเทาความเดือดร้อนให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งหนึ่งร้อยหกสิบสามและชาวบ้านที่อาศัยอยู่บริเวณรอบบ่อขยะและพื้นที่ใกล้เคียงได้ อย่างไรก็ตาม กรณียังไม่มี ความจำเป็นถึงขนาดที่ต้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ศึกษาหาสาเหตุของปัญหาและเสนอวิธีการแก้ไขให้เป็นรูปธรรมต่อศาลทุก ๑๕ วัน นอกจากนี้ ศาลไม่มีอำนาจออกคำสั่งบังคับให้เจ้าของที่ดินหรือผู้ประกอบการบนที่ดินดำเนินการสร้างรั้วกันบ่อขยะพิพาทได้ แต่เห็นควรกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งหนึ่งร้อยหกสิบสามเป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษา โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ใช้อำนาจตามมาตรา ๒๑ (๕) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. ๒๕๕๐ สั่งห้ามบุคคลที่ไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องเข้าพื้นที่พิพาท และจัดเวรยามเฝ้าระวังตลอด ๒๔ ชั่วโมง เพื่อป้องกันมิให้เกิดเพลิงไหม้บ่อขยะที่พิพาทได้ พร้อมทั้งจัดเตรียมอุปกรณ์ เครื่องมือ สำหรับดับเพลิงไว้ให้พร้อม ซึ่งมาตรการดังกล่าวสอดคล้องกับขั้นตอนและวิธีการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้นำเสนอต่อศาลตามหนังสือลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ จึงไม่เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐแต่อย่างใด

จึงมีคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษา โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ดำเนินการตามพระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. ๒๕๕๐ โดยสั่งห้ามบุคคลที่ไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องเข้าพื้นที่พิพาท และจัดเวรยามเฝ้าระวังพื้นที่บ่อขยะที่พิพาทตลอด ๒๔ ชั่วโมง เพื่อป้องกันมิให้เกิดเพลิงไหม้ พร้อมทั้งจัดเตรียมอุปกรณ์ เครื่องมือสำหรับดับเพลิงไว้ให้พร้อม ทั้งนี้ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ รายงานผลการดำเนินการดังกล่าวให้ศาลทราบทุกวันที่ ๕ ของเดือน จนกว่าคดีถึงที่สุด

นางวาสนา จันทราภรณ์
ตุลาการศาลปกครองกลาง

นายสัมฤทธิ์ อ่อนคำ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองกลาง

นายชนกฤต กิตติวัฒน์
ตุลาการศาลปกครองกลาง

ตุลาการเจ้าของสำนวน

